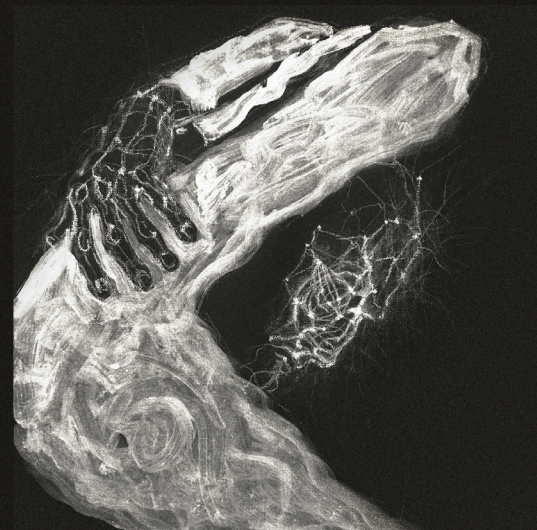

О Л Е Г Д О Р О Ш

С Ъ О Г О Д Н І І З А В Ж Д И

СЬОГОДНІ І ЗАВЖДИ

Олег Дорош

Видавництво Ірини Гудим
Миколаїв
2018 рік

Дорош. О.

Сьогодні і завжди. — Миколаїв.

Обкладинка — Олександра Демітера

Верстка — Кирила Ахтимовича

*Моєму вчителю Михалкові Скаліці, завдяки якому
все таємне стає явним, а все явне — таємним.*

А чого немає — з'являється.

© Олег Дорош, 2018

© Кирило Ахтимович, 2018

© Олександр Демітер, 2018

сьогодні

Сергію Войналовичу

так тихо
так тихо-солодко
так солодко посеред тиші
ковтати сірий дим
що переповз ізвечора
в домівку з дуба
спокійно
навчився в спокій грати
закривши очі
сховатися від дня
тепер, здається,
мене ніколи не здолати
і закурити б зараз та нема
нічого
лиш пуста навкруги
і дивна тиша
занадто тісні стіни
а світ вгорі
один й той самий
де сонце сходить — вічна
ватра
а тут так затишно
так тихо-солодко
було б ще завтра

{...}

літня ніч
густа
як вариво з тіней
бездонно
спроквола
просочується
на
грузький асфальт
у якому топиться
напрочуд приємно
і по дитячих класиках на ньому
вітер
замість битки
лише тополиний пух перекочує
знічев'я
туди
де
полонений в квадраті
вогонь
двійко білих кросівок
що спритно несуть
мої ноги
стрибають
сміливо
вони не бояться
ані вогню
ані води

ані бордюрів кривих
ані страхітливого місяця
що погрожує з неба
і вони не спиняться
ні на хвилину
доки не зітруть
 підшови
 в
 сірий
 туман

{...}

тягни мене, трамваю преостанній,
крізь глупу ніч смолясту, що заповзає у щілини
потрісканого вікна.
крізь анфіладу ліхтарів,
вітрин кафе і вивісок аптек сліпучих,
дерев гілки, що пахощами листків зелених, юних п'янять
завіяну весняним пилком свідомість.
поки місто відходить до сну,
хрущовки мліють солодко,
натягаючи ковдру туманну під самий п'ятий поверх,
а лави на алеях
приймають місцевих алкашів
у свої обійми.
і я дивлюсь на них із дитячою любов'ю.
цей світ паде тобі під рейки,
весь макрокосм.
і ти єдиний, що єси і був.
в сузір'ї міських вогнів торуєш свою одноманітну путь,
так схожий норомом на мого діда,
задумливий здебільше,
а як розпалився, потік думок вже не спинити.
і перестук коліс твоїх — симфонія планет космічних,
що труться спинами об чумацький шлях.

думки

мені здавалося
що моє волосся
харчується думками
одного дня я взяв бритву
і зарізав його
тепер
мої думки
нікому
не потрібні

хвороби крові

вони спілкуються дотиками,
цілують цнотливі вікна
в кришталевих кайданах зимою.
такі самотні сивими вечорами,
сумують за кучерявим, шовковим волоссям.
в таку пору для них замість неба лишається хіба
приречене тіло,
яке загоює оксамитові рани,
зшиваючи
місячним сяйвом довіру
до всього живого.
вони торкаються Бога
і за це отримують в нагороду білі крила
і вчаться літати.
і їх не знають
чи відмовляються знати.
рак крові
не в них —
а у нас.

сіяч шкла

коли на обрії від самого ранку сходив відчай,
він сіяв шкло у розпороте нутро землі.
і посміхався криво, так, наче Бог звільнив його
від всіх турбот, які тут трапляються.
і в коморі в нього було по вінця зерен,
та він сіяв шкло і різав пальці,
і кров'ю зрошував поля.
дивний чоловік, можете ви сказати.
та звідки ж вам знати, що через рік,
на тому полі проростуть
великі просторі вікна,
він встановить їх
у кожен дім, щоб зранку,
збираючись на роботу,
ви бачили крізь них,
як сходить сонце.

{...}

роса моїх очей
по запалих щоках
з'являтиметься
навесні
й лише всохлі дерева
будуть жадібно
нею впиватися
їхні скалічені спрагою тіла
викидатимуть бруньки виразки
я наберу цієї води у жменю
змішаю з краплями
сірого дощу
і буду пити щодень
натщесерце
заки не стану
деревом

{...}

так буває
що тихої літньої ночі
один по одному
мовби тоненькі свічечки
загоряються вогники приземкуватих
хат у селі
і звідти безмовно ідуть
до заспокійливої води
рибалки в клубках глухих
вигрібати сні
стривожених риб.
так буває,
що тихої літньої ночі
вітер на березі моря
шепоче молитви у вуха
вустами солоними.
а місячне сяйво облизує
тонкострунне волосся
тоді набирається смуток терпкий
у мої пальці по вінця
і лине у скроню шалено вируючи
я затамовую подих
і відчуваю як в груди раз по раз гупає серце
в такт ледь чутним словам:
*«Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріє,
Господь з тобою. Благословенна ти між жінками,
і благословенний плід лона твого...»*

координати

«Піддавай усе сумніву»

Р. Декарт

я назбираю море з краплинок та сліз
і розташую в себе на долоні.
з трав збудую кораблі
і відправлю їх мандрувати
лініями долі своєї руки.
вони відкриють америку,
десь в районі середнього пальця,
і залишаться там назавжди,
забуваючи рідні, брудні береги
вистражданого моря.
рідні, чорні береги долонь корабеля.
з того дня в моєму морі
плаватиме лише смуток.
він розчинятиметься і осідатиме на дно,
розділяючи лінію життя
на квадрати декартових координат.
моє море, рано чи пізно, засохне,
та солоний смуток залишиться —
я злизуватиму його шорстким язиком,
і відчуватиму смак порожнечі.
та ніщо ніколи не спинається,
і можливо скоро народиться нове море,
і нові кораблі знову не повернуться
до чорних, рідних берегів.

філософія існування приречена бути
незрозумілою.

з того всього відоме лише одне:
життя — це великий сумнів,
у безкрайньому всесвіті
епюрів монжа.

{...}

розкажи мені, водію маршрутки,
звідки взявся цей смуток?
звідки це відчуття, що світ зараз розвалиться навпіл,
мов яблуко зігнило?
звідки застуда в головах сірих пішаків,
що так байдуже переходять дорогу на світлофорі?
сумний погоничу ранкового туману,
в дірявому кашкеті,
засмальцьованим серцем і рукавами.
чому мені так затишно в салоні
цієї старенької, розбитої, жовтої «газелі»,
що зберігає місцеві плітки, сигаретний дим і музику
90-х?
тільки не пиняй на Дормашині.
вдавай, що там немає зупинки —
лети в невідомість проспектами чужих життів.
ти промовчиш,
як завше,
коли Віктор Цой
вкотре запитає тебе з магнітоли:
«так откуда ж взялась печаль?»

мелодія

небо виштовхувало зі своєї утроби
останні зорі, які розсипалися вниз,
іскристою росою — компотом з туману і гірко-солодких
дощів.
кеміть розчинялася, як кава на гарячому обрії,
де замережив тоненький світло-жовтий обруч,
засіваючи мільйони гама-фотонів у землю.
безтурботні акації, в самоті, обійнявшись за плечі,
стрічали втомлених косарів з далеких сіл —
хімерні тіні в обірваних сорочках, що
йшли косити проміння, яке невдовзі проросте.
я сидів при дорозі, таємничий і пропахлий полином,
з бузиновою сопілкою
і грав в унісон вітрові.

ніч перед Різдвом у Львові

так стиха, тоненько дзвенять,
від подихів вітру,
золотаві зірки,
що їх янголи в помаранчевих робах розвісили,
ніби гірлянди на гіллі дерев і дротах.
густе, тепле світло від них
тече вулицями загадкового поснулого міста,
лине по червоних дахах,
ліниво облизує стіни мовчазних кам'яниць
з розкритими пащами мармурових левів,
знічев'я затікає в шиби зомлілих вікон,
дощем проливається на плечі поодиноких примар у сірих плащах,
що ніби розчиняються у прохолоді бруківки.
затікає в очі закоханих під сиротинцями ліхтарями.

опівночі, помаранчеві янголи закручують зірки у свої довгі рукави,
і тоді ніч своїм широким крилом
огортає спустілі засніжені вулиці,
на яких життя уповільнює хід.
темрява полонить порожні майдани
і лише в будинку навпроти ратуші,
крізь відчинене вікно помітно,
як, ніби світлячок,
визирає
затиснутий міцно в кулачку хлопчини у білосніжній піжамі
гострий промінчик невпороженої зірки.

хлопчина солодко спить
і йому сниться,
як твориться дивне це місто.
Й він, звівши ноги з кучерявої хмарки,
пропливає над ним,
а внизу
так стиха, тоненько дзвенять...

{...}

щойно сонце втомилось
і останнє проміння з-під обрію
почорніло у рваних вершечках дерев
з очниць мертвяків — світляків
я виймаю
відмежований від цілого світу
аркою капюшона
крізь темряву йду
по кладці старій
перед себе збиваючи шлях
слухаю як плюскає дощ
каламутною швидкою рікою
дивлюсь як розходяться на поверхні води кола
ніби на пеньку зрубаної осики
яку вбили учора
ноги замішують тісто багнюки впереміш з зірками
в яку крапає тепла кров
з указівного пальця
що той розсікла ніби папір
колюча ожина
а ліщина у хащі шепоче
таємні слова
що їх я напевне забуду коли повертатимусь
туди де сира брудна пащека панельної будівлі
зжере мене як

інших
сірих
непримітних

вечірній дзен

розлилася темрява на шорсткому папері,
як зірки — сни, як снів — зірки.
кипить самотньо чайник, руки у кишенях.
один на кухні воїн —
просить їсти.
з крана накрапає,
дрібні краплини в надії дістатися землі,
все б'ються об сталеву мийницю.
долоні вогкі, білі,
місяць, мовби,
спроквола товчуть у мисчині
біле тісто.
біле світло у вікно
любуть байдужі ліхтарі,
весь всесвіт стискається у краплину-крапку.
на кухні цій,
де під люстрою
наввипередки мліють комарі,
де час немає ще
початку.

{...}

Сергію Гололобову

вечірній вокзал завмер.
поснули потяги —
зелені змії, заповзши в своє кубло.
в очікуванні ніг і гучних голосів,
брутальних матюків, обіймів,
сліз прохолодних та чистих, яскравих посмішок
та п'яних бійок.
та нікого нема.
навіть волоцюг біля кас,
що просять по сто грам чи
кусень хліба.
ані помаранчевих майок, пропахлих
алкоголем.
пусто навколо,
і темрява накриває ковдрою
полишені лави
і зали очікування.
образились рейки,
вони терпіли все,
навіть постійні випорожнення
на своє заіржавіле тіло,
а тепер нікому не потрібні.
мовчить похмурий локомотив.
з його великих прожекторів стікають

брудні сльози
з присмаком мазуту.
вагони опустили ширми —
тихо сплять.

завмер — ще не вмер вечірній вокзал...
і лише самотній голос диспетчера
сумно
благає поспішити з посадкою.

ловець у житі

як в моєму місті пройде
сірий прохолодний дощ
я лежатиму горілиць
на вологій пошерхлій бруківці
вдихатиму прохолодне повітря від Бугу
моє стрижене коротко волосся
вбиратиме в себе дрібні прозорі краплини дощу
воно заколоситься рясним
чорним житом
в якому гратимуться в піжмурки діти
і зі стрімкої прірви мого лоба стрибатимуть вниз
я ловитиму їх
у долоні
і посміхатимусь

ключі

коли замерзне ріка
і крига полонить хвилі бурхливі
я йтиму по ній
розкривши долоні за вітром
доки провалюсь в ополонку
і пірнатиму до самого дна
щоб
дістати ключі
що зронив
Апостол Петро
а коли я почну втопати
розсікаючи пальцями крижану воду
коли ноги відмовлятимуться рухатись
а руки марно шукатимуть льодяного окрайця
коли тьмаритиметься в очах
і важчатиме голова
і в скроню лупитиме жила несамовито
коли я вже змирюсь зі своєю долею
з крижаним полоном
мене витягне багром старий рибалка
так подібний до Христа
я лежатиму горілиць
знесилений
викашлюватиму з грудей
кров з дрібними часточками криги
а в руках триматиму міцно
ключі
од свого дому
якщо не вмру від застуди
мати струїть мене ніжною ласкою

абрикоси

щоранку,
коли солоне і довге, ніби в'ялені макаронини, проміння паде на
лоно землі,
із ще сонних долин, де рясно плачуть трави на схід сонця,
розсікаючи густі тумани, пропахлі гострим запахом скошеного
жита,
від якого зводить язик та хочеться чхати,
виринаємо ми —
металеві й стрункі піонери дикого степу.
в самоті, ніби останні пророки,
кричимо в порожнечу
з усієї сили.
зціпивши від болю й нудоти дизель-двигуни,
ми благаємо припинити цей біг і відпустити до світлого раю,
де так чарівно пахне соляркою та смолою, і запашною кіптявою,
яку хочеться вдихати на повні металеві легені.
проте оскаженілі машиністи лише підганяють вперед
і ми біжимо до інфікованих невимовним сумом сірих брудних
вокзалів,
де на перший погляд приємні, усміхнені провідниці запрошують
нових подорожніх —
порожні бляшанки людей зі шпротами та консервами,
мінеральною водою, з вареними яйцями
та смердячими шкарпетками і немитими головами.
і їхніх дітей, які обов'язково обірвуть фіранки в вагонах, які будуть
волати та вовтузитися всю ніч,
до самого ранку.

любий, милий Начальнику Південно-Західної залізниці,
якщо ти чуєш наші скромні молитви,
благаємо!
допоможи дістатись
хоча б рідної та такої жаданої Долинської,
адже там продають соковиті та жовті, як Божий день,
абрикоси.

{...}

«Я — істинна Виноградна Лоза,
а Отець мій – Виноградар»

Івана 15:1

«Я — Лоза, а ви – пагони. Хто перебуває в Мені,
і Я – в ній, Той приносить багато плоду»

Івана 15:5

сей дім з червоної цегли,
де не так гамірно,
проріс із зерна однієї весни.

спочатку він був невеличким, слабеньким пагінцем,
що понад силу розпихує землю,
аби вдихнути повітря свіжого через комин, аби відчути,
як сонце торкається його даху з черепиці теплим промінням,
як шепоче йому у шиби своїм дзвінким, як лугові трави, голосом.
ви ж бо не знаєте, як шепоче сонце!
він був таким малим, що,
здавалось, його зломить лютий вітер
чи затопчуть дикі тварини,
заросте скривавленими тернами та будьяками.
здавалось.
і Батько хрестився.
сей дім з червоної цегли,
де не так гамірно,
дужчав щомиті.

його стіни ставали грубішими,
вікна прозорішими,
а двері вкривались чудернацьким розписом.
згодом міцна виноградна лоза оповила його тіло.
навесні на ній з'являлися великі та соковиті ягоди,
сповнені святою брунатною кров'ю причастя.
І небесне птаство будувало в ньому свої гнізда,
вигодовуючи пташенят,
і метелики зліталися вечорами на його вогні у шибях.

коли дім став зовсім великий,
Батько поселив у ньому
двох:

маленьку дівчинку на останньому поверсі.
ту, що виходить на балкон і кидає у вогку землю зернята пшениці.
а на першому — старезного кривого діда,
який стріляє з рушниці у ноги людей на ганку,
адже правди в них нема.

правди взагалі нема.
проте є дім
з червоної цегли.

о, риби

*«О, риби моря і річки, слухайте слів науки Божої,
яку ці бідні єретики не хочуть знати».
З молитви Св. Антонія Пандуанського*

як місяць зазирне у гладку поверхню води,
своє відображення забачить,
і розправить широкі, мідяні груди.
коли тонкий очерет сахнеться
від незвичного супокою —
вийде на хиткий місток
ясночолоий чоловік з
долонями, мовби вечірні човни,
і кидатиме крихти хліба безмовним окуням,
що з глибин тихого озера зберуться, ніби стадо овець
довкола свого пастуха.
і слухатимуть проповідь про те,
як колись син Божий ходив босими ногами по воді,
ледь торкаючись прохолодної поверхні,
як лоскотали йому п'яти верхівки хвиль,
і як він посміхався од того, мов безтурботне хлоп'я,
такий бездоганний і прекрасний.
як ви линули йому до рук,
лише б він розламав ваші тіла і нагодував усіх нужденних,
лише б і сам втамував свій голод.
од того й тіло ваше святе, що його їсти можна навіть у піст.
од того і мови не маєте ви,
бо коли Його судили, ні слова Він не сказав,

од того й шукаєте глибини, де все мирське таке далеке й чуже,
од того й спасетесь перше ніж люди та інші тварі земні.
і води ці будуть Едемом навіки для вас.
і сидітиме ви одесную Його.

{...}

туман крадеться так тихо
навшпиньки
м'явим проспектом
коли ніч вже валиться з ніг
від утоми всією вагою
без міри
на лавку
порепану
у спокій
кленовий
туди
де ти
тужно завмерла
мов владарка
візій середночних
з пляшкою слабоалкоголки
в лівій руці
з німою молитвою
в заціпенілих
яскраво-червоних
нафарбованих вустах
листки золоті до ніг
ластяться і шурхотять
мовби нявчать коти березневі
хоч до березня так ще далеко.
світло ліхтарне
німе та штучне

не гріє
лишає хіба
потьмарену пляму
на байдужому асфальті
тобі видається
все зайвим
несправжнім
і непотрібним
і насправді
нікого
й
нічого
нема
і не треба
в цьому...
однаке
туман

одна

гроза починається стрімко й сердито,
хмари наливає темним вином,
падають краплі, повні трунку солоного
і ти ловиш їх язиком.
навмисно не встигла сховатися
в теплу квартиру:
пусту, але затишну, забуту,
що не знає дощу,
ні подиху вітру північного,
але кличе тебе — молодшу, дурненьку сестру
додому.
тремтиш від доторку мокрих листків кленових,
затамовуєш подих, коли босі ноги наступають в калюжі,
мурашки тікають тендітною шкірою дрібно від холоду.
ти одна
під дощем.

подорожній

«Сьогодні в путь виходжу я
і сила Христа зі мною»
Щит Св. Патрика

I

«удачі тебе, брат», —
прошепоче апостол,
у білому кашкеті на милицях,
якого випадково зустрінеш тут, на вокзалі
і пригостиш гіркою святою водою.
яскраві вогні, небезпечні залізничні переїзди, світлофори —
металеві яблука, придорожні дерева —
все це манить тебе блаженного,
потребує
твоеї присутності.
ти йдеш до них невідворотно.
ти смієшся, коли розбиваєш ноги до крові,
коли заганняєш скалки.
цей потрісканий перон, порожні однакові люди,
вічно голодні голуби, годинник, який перестав йти ще в 90-х,
запах кислих пиріжків з капустою,
ба навіть менти, що сновигають без діла, як привиди.
Все це для тебе.
твій одвічний супокій.
твоя безкінечна реальність.
нірвана, якщо хочеш.
дістань свою губну гармонь
і заграй на ній пронизливий блюз,

танцюючи на коліях дивний танець відчаю
та свободи,
здіймай руки угору, ніби це язики пломеню,
перескакуй з рейки на рейку, ніби еквілібрист,
балансуй на одній нозі,
рухай плечима в такт поїздам.
і не звертай ні на кого уваги.
удачі тобі, брат.

II

це місце,
де ти спинився на спочин,
надто хистке:
тут смердить підлою смертю.
повний місяць наливається жовтою кров'ю,
затікає за ширми стривожених хмар —
хімерних душ подорожніх померлих.
клени при дорозі спокійні, в задумі
мовчать,
хоча, певно, все знають,
лише позирають таємничо з-під могутнього лоба,
волосся розпустивши до самої тверді земної,
і прикусивши довгі, як лози, язики.
в траві шипить слизька змія —
спокушається жалити п'яти,
підступно,
як повелося з давніх віків.

але ти того не відаєш.
ти стоїш поміж
кривих, заляпаних мазутом рейок, які віддають тепло минулого
дня,
і намагаєшся його забрати у свої долоні без рештки.
хукаєш на неслухняні пальці
і пара з рота твого: молочно-зелений туман,
виходить і полонить долини,
і дорогу,
якою іще йти.

світло від світла

ми слухаємо з дідусем і бабцею
що мовить до нас молоденька грушка
тінь якої сперлась на білі стіни будинку
при заході сонця
зелені ще грушки
нависають над нами
мов мільйони комет
що шукають інші планети
інші світи
стримлять в невідомість
крізь листя зелене
Всесвіт рождається тут
потроху
безмежно спокійний
притишений
як годиться під вечір
під милозвучний передзвін комарів
і пахне то сіном
то кукурудзою
сонце ніяк не всядеться —
заплуталось у сітях павуків
мов химерна пузата рибина
лупиться фарба з похиленої комори
кривими шматками
що їх вітер легкий але впертий
обламує і закидає
у баняк із водою

і калатає серце дерев'яне на самому піддашші
маяком для тих
хто добрі душею
і мабуть тому хвіртка на подвір'я у нас
завжди відкрита
вірую в Бога-Отця Вседержителя
Творця неба і землі
і всього видимого і невидимого —
шелепотить грушка
а ми мовчазні —
слухаємо

{...}

мій дідो має широкі, як небо, долоні,
він здатен затулити ними мене
від сильного вітру чи злих людей.
теплі й м'які,
як свіжоспечений хліб,
вони лягають мені на скроні
і пахнуть так млосно.
і коли хмари насунуть з темного лісу,
і долу паде холодний, невгамовний дощ,
я залишаюсь на лавці,
і співаю тихесенько пісню.
адже я не боюся.
дідо пригорне
мою кудлату голову,
а я чутиму, як гупає його серце,
глухо,
мов краплі великі
по збитій чобітьми землі.

п'яне сонце

котиться Спаським узвозом
червоне, розпашіле
од задухи,
світ перевертається догори дригом:
дерева, будинки, люди зустрічні,
жінки стривожено ахають
заламують руки до серця
здивовані чоловіки,
не можуть втямити,
як це так сталося,
а діти малі
тицяють пальцями
і заходяться сміхом,
бо п'яне сонце
котиться,
котиться,
котиться
Спаським узвозом,
а слідом за ним
перекочуюсь і я,
а слідом за мною —
мій ровер,
що за мить до того
втрапив у діру в асфальті.

барбариски

зелені, мов очі собак уночі, ліхтарі
висвічують розчепірені пальці дерев,
що тягнуться до облізливих рудих вагонів,
напханих цукерками до самого верху,
і повітря, м'ятне й липке,
як годиться у липні,
липне до щік і до носа —
так приємно,
що не буду витирати його рукавом

«З третьої колії відправляється потяг», —
лагідний жіночий голос відкілясь з неба
до мене говорить
і я звертаю на стежину тоненьку,
що
звивається
уздовж Абіссинії*
повз
бородатих залізничників,
спокійних, як вечір при заході Сонця,
що шукають метали,
і один
попросить в мене
кілька гривень
на дюшески,
на барбариски.

Абіссинія — самоназва мікрорайону в Миколаєві.

{...}

Ганні Пархоменко

сонце заходить за яхт-клуб
величне і певно святе
ніби здоровенна вінілова платівка
з якої патлатий Джиммі Морісон
запевняє
що люди такі дивні
такі самотні та беззахисні
як бички що попадаються на гачок
спритним рибалкам
і хапаються за останні хвилини повітря
безсилими писками
вогонь плазує язиком
з хвилі на хвилю
і не згасає
од нього
отари хмар іржавіють
крайнеба
круторогі вперті
і їх намагається загнати
розгублений пастух —
сивий Семен
розмахуючи руками
мов диригент
відлунює рікою
з грудей його
кашель приглушений
і топиться в небі жабка-камінь

шнурівки Дороша (спроба осмислення)

розв'язалися.
підійматися з кожним разом все важче,
ніби виринати зо дна ріки.
хмільні пальці навпомацки в'яжуть непевні, криві банти.
Тернопіль потроху тоне у сутінках,
сполохана бруківка тікає з-під ніг,
ніби птахи,
відлітає на Південь — на «Родіну»,
а мене вперед несе
надійне Юркове плече
в Єбєня!
Єніся?
тьфу.
Єліся!*

там падаю горічерева
в траву м'яку і теплу.
і слухаю, як колискову заспокійливо гудить
катер на ставу,
і люди щось приємне гомонять:
«курва мати, най ті шляк потрафить».
що?
ні, товариство, я не сплю.
серйозно.
ось вам хрест.
підіймаюсь,
дивлюсь під ноги.
курва,
розв'язалися!

Єліся — самоназва мікрорайону в Тернополі.

{...}

Юрку Матевощуку

Тернопіль стрічає мене співом ластівок,
холодом привокзального неба,
натягнутим над головами волоцюг ранкових,
що вимагають гроші в перехожих, мов голуби хліба,
молитвами до Святої Марії
двох монашок,
яким допомагаю
затягнути здоровенні валізи
у без того заморений потяг.
я занурююсь в рожеві, тонкі артерії вулиць,
лину спроквола слимаком площею,
жадібно ковтаю повітря —
тонке, неозоре,
поки не потривожене гуркотом машин і присутністю люду,
висіяне в геометрію червоних будинків,
пузатої бруківки та газонів кошлатих
росою дрібною,
росою зимною,
росою гіркою.
спинюсь біля собору
і чекатиму першого двірника — передвісника сонця,
п'янчужок, що вертаються до домівок із ночі, співаючи «червону руту»,
і розвихреного Матевощука,
що той певно проспав годину, на котру ми мали здибатись.

{...}

за гострим дахом жовтого гаража
закінчується світ.

за його межі вирватися можна,
але тобі — не цікаво.

в цей вечір:

пляшка темного пива, копчена таранька,
давні друзі, з якими пережив так багато.

хрестик дрібний,
щоб не забути купити хліба,
наводиш синьою ручкою
на зап'ястя.

поряд стежка крива,
що завжди приведе до дому.
от, в принципі, й все, що потрібно
для щастя.

{...}

Зоряні та Денису

ці двоє
ніби з піни створені
переплелися міцно
тілами.
лиман облизує їх.
босі щиколотки
втопають поволі
в дрібний пісок.
її пальці заповзають
в рукави його сорочки,
хапаються рук
«не пускай», — шепочуть.
лікті її — круті урвища,
що можна зірватися
й розбитися на смерть.
вона квітне в його обіймах
блідо-рожевим цвітом.
лілія —
крихка
і мінлива.
вуста на смак стають солоні,
і вітер приносить з півдня
чергові сподівання і мрії.
вони шукають
на цьому піщаному березі
свободи
і маяки мису
доброї надії.

{...}

схоже вічність прихована в ночі
в повітрі тут на старій як світ
Шухівській вежі
як древні кити у Південному Бузі
що тримають на спинах
страхи і мрії людей
баба Надія
працівниця водоканалу
зганяє нас звідси ізнизу
сакральною лайкою
під мелодію цвіркунів
і це мереживо матюків
октав
і синкопів
здіймається в небо
зачинається дощ
і ми танцюємо танці шалені
до ранку далеко
і краплі великі січуть
сонцем обпечені плечі
кричу
щодоуху
ніби сам Бог мене має почути
«мій час ще не скоро!»
благословенний цей вечір
і зорі
і обличчя друзів моїх
і подібний до причастя
кислий портвейн
що застрягає у горлі

{...}

місяць жовтогрудий застряг в димарі
старого будинку на Сухому Фонтані
і сяйво од нього розвішане на сутулих акаціях
мов свіжовипрана білизна
я продираюсь до нього
крізь хащі що дряпають щоки
лишаючи позаду вогні понад лиманом — недопалки дзиґарок
що тліють з тамтого берега
у моїх вухах і крові
саксофонне соло Джона Лурі
що розтоплює ніч найскорше у серці
що запалює очі мов ті лампадки
і я уперто повторюю зціпивши зуби
попри вітер
який раз через раз забира навушника з вуха
що світло у темряві світить
і темрява не обгорнула його

{...}

це серце рудого песика,
який спостерігає світ з кривої фанерної буди,
цей двір, що майже нічим не різниться від інших:
чотири панельні коробки,
нависають, мов скелі, на тебе,
футбольний занедбаний майданчик у центрі,
дерева — старезні акації, напівзасохлі тополі.
надвечір всіякі раїси іванівни, ніни петрівни,
мов сороки полонять лавки,
й стрекотять без упину про вічне – про пенсію.
16-літні світланки й маринки
до папиків йдуть на побачення,
перефарбовані й припудрені,
й тхне від них дешевим парфумом.
макси і сяви порпаються в жигулях,
і жигулям це так подобається,
що, здається, ламаються вони навмисно.
валєрчики й славчики граються м'ячем у «квадрата».
хтось знову ниє, що йому набридло
втретє поспіль на параші стояти.
а Сидір Іванович, він один на весь двір —
інженер «Зорі-Машпроекту»,
лежить уже врізаний біля баку зі сміттям.
його вже годину марно намагаються відтягнути
недоврізані колеги.

курсують у центрі джентльмени в синіх спортивках —
дуже привітні.
питають у перехожих закурити.
б'ють по вухах фальшивими фа-дієзами
якісь гітаристи — горе із першого під'їзду,
що волають хрипко: «батарейка»!
і видається, що цей двір
так несамовито калатає у грудях,
мов птах полонений, якого піймав
птахов у долині.

до семи

з дерев
що мене обступили
спускаються додолу
на плечі мої
жовті апостоли
і пророкують
дощ прозорий
великі краплі якого
лякають чистотою.

без'язикі химери
губляться по обіді
у вікнах будинків навпроти
розтікаються сірими
облупленими стінами
підписаними кострубато
червоними балонами
синіє табличка на дереві:
«обережно!
падає відсиріле небо
може забитися
у вуха, очі та сни!»
вітер розгортає свої крила
запалює кресло у смітті
і звідти видмухує
синювато-сивий дим

що той заповзає
в розчахнені квартирки
всотується
у кінчики пальців та волосся
масне од густого туману

очікуючи дощу
я лічу про себе
до семи

спроквола
захлинаюсь
гнилим
повітрям

з непокритою головою

крізь важкі долоні ночі цієї
кидає місяць сніжками в мене
і ховається тишком одразу
за товщу хмар позираючи краєм ока
чи я не відвернувся
і сніжки дрібні мов пудра цукрова
всипають голову мою
що просить волосся
від того і холодно їй
бо замість лісу густого
пошерхла земля. затерта платівка
а сніжки кружляють і падають в очі
хрумтять на зубах
тануть на язиці
вимальовують химерні фігури на тілі ночі
дзвіночки дзвенять
прийшла Коляда
Христос народився — славимо його
У тіні дерев знайду я притулок
а далі як буде
маю для малого м'ятну жуйку в подарунок
сірники. кілька гривень, піду на них ще й куплю піріжка
а ще маю любов
а це єдине, що мені треба насправді
як і тому Малому
як і місяцю. що досі ховається
і деревам, і ліхтарям
що як можуть затримують сніг
аби не мерзла моя голова

завжди

там
де ти
збираєш
крихти хліба в долоні
і годуєш сірих птахів
у тихому парку
де сповідаєшся мовчазним соснам
і п'єш їхню кров
і спокутуєш свої гріхи
де трава лишає на темно-синіх джинсах сліди
червоні
ніби стигмати
і сонце кривавить повіки
вкладається зморене спати
де тіні
кружляють
танці химерні
так хочеться жити
так хочеться вмерти
сьогодні
і
завжди

{...}

осінні коти
линуть
до рук
мов риби
при березі
мілкої річки
шукають
ласки
хвостами зачіпають
щоки і ніс
ти як вони — безпритульний
і не вписаний жодними рамками
в місто
будуєш для них
дім зі своїх долонь
а коти
пухнасті
і теплі
муркочуть
муркочуть
муркочуть
тобі
на вухо
цю розмірену симфонію
осені
мур-р — жовтопад заливає обличчя
мур-р-р — пожухле сонце звалилось на віття

мур-р-р-р — кричиш у водостічні труби у відчаї
мур-р-р-р-р — співаєш під мелодії покручених дерев.
і коли ти ідеш
двійко котів біжать перед тебе
плутаються між ногами
чорний і білий —
Михаїл
Габриїл

{...}

*«І життя було в нім.
А життя було світлом людей»
Івана 1:4*

ще темінь над ранок,
однак зорі потроху ховають обличчя
за пазухою в Бога,
місто, примруживши очі,
в дрімоті, мов кіт старий,
розкинувши лапи,
муркоче.
у панелях пришвидшується серцебиття
де-не-де засвічують
перші заспані вікна.
голосно ластівка молиться,
усівшись на гілці ліхтаря,
мов біля лампадки.
во ім'я отця і сина...
з-за рогу з'являється
хиткий силует
діда Івана Сивої Бороди,
що самість світову й одчай
звалив на себе
і віником пільму зганяє
у діру в землі

маяк

I

ніч кошлатиться
понад лиманом
де стирчать
із води химерні буйки —
магічні ковпаки
чарівників
що зачаїлись на глибині
яхти викинулись на пісок
немов кити без'язикі
жадібно вдихають вологість ночі
я тут однісінький-один
на березі
тіло моє — маяк
Господи подай
хліба й рибини
саме те, що зараз потрібно до пива
і коли мене раптом полишать сили
темінь води
вороже наступатиме на ноги
хтось ледь вловимо прошепоче на вухо:
«світи!»

II

добрі люди
пілігрими
всі інші нужденні

ідіть на світло моє
У мене є пиво, любі
У мене є пиво
темне й густе
як ранкові тумани
чисте й солоне
як сльоза Господня
і прохолодне
як небо що
над вашими головами
тож впивайтесь
до схочу
і лягайте в траву
спочивати
сон у жменю
між пальці
мов крізь сіті
пролазить підступний
і ножем застрягає у горлі
що неможливо кричати
молити
молитви
мовчки
рахувати овечок
чи кількість
прожитих днів
і хвилин
і секунд
засинати

а як на ранок
голова піде обертом
мов чортове колесо
шалене
я вам іще
по келиху
наллю
ви пийте
за мене
за себе
за долю зрадливу

{...}

взимку, чи ні,
це місто
схоже на сухореброго сірого собаку,
в якого навіть немає сил славувати.
врешті,
воно з часом би віддало
Богові душу,
якби не згряя суден,
що приходить до порту,
якби не веселі, засмаглі пуерторіканці, греки, панамці,
які так щиро посміхаються,
махаючи тобі привітно середніми пальцями,
поки брудні, втомлені докери-негри розвантажують
кольорові метали.
і ти мовчки проводиш кожного,
хто заходить в акваторію твоєї річки.
ввечері ти набираєшся по вінця
портовою пальонкою
і блюєш десь у темних закутках,
вивертаючи назовні рештки надії зі свого життя.
і, можливо, одного такого вечора,
ти впадеш навзніч у промерзлу багнюку,
і вимагатимеш смерті.
чайки будуть жалібно квилити за тобом,
а в очі падатиме брудний, дрібний сніг.
коли ж ти все-таки помреш,
перед яскравими ворітьми раю, замість Петра,

тебе стріне невисокий, засмаглий чоловік,
який тицьне тобі в око середнім пальцем,
вишкірить зуби,
і попросить закурити ламаною англійською:
do you get it, bro?

{...}

ти і це місто — один організм.
в крові лине нескінченний потік людей і машин,
совецькі будинки зі шкіри проростають,
ніби після дощу печериці, з асфальту,
платани заплутують в масному волоссі свої бігуді.
помалу згасає тепло і день.
діти, знічев'я, жбурляють каштани у тебе.
їм мами у різнокольорових плащах
обіцяють зловити й надавати по сраці.
заклопотані двірники спалюють листя каштанів
і густий дим, ніби туман,
застилає сквер на Радянській.
хімерні фігурки людей тонуть у ньому:
прикривають хустками обличчя, замотуються в шарфи.
діди, що ріжуться в доміно, згадують «незлим тихим» департамент ЖКГ,
облізлі собаки шукають, чим поживитись.
і очі у них сумні.
ти лежиш навznak з порожньою пляшкою «десни».
її води розливаються у шлунку, шукають, як пуститися берега.
аркасівські леви оберігають твій спокій і сни,
в яких ти невагомий:
летиш крізь вітрини магазинів,
заповзаєш у лоно ліхтарів,
забираєшся на верхівки будинків,
а звідти, розкинувши руки у сторони,

падаєш,
падаєш,
падаєш.

аж доки з білого, щільного диму
не з'являються янголи у синіх кашкетах.
вони підхоплюють тебе,
обережно беруть попід лікті,
і несуть до Раю —
на Декабристів, 8*

Декабристів 8 — Центральний відділ поліції в Миколаєві.

очікування

бузком сьогодні пахне так млосно й так сильно, що хочеться вмерти,
Ваську у темно-синій олімпійці та у гостроверхих туфлях надітих на
босі ноги.

він притомився на набережній, один, полишений сумнівними
друзями й подругами.

забутий гіркий «Янтар», який вже в горло не лізе
і насіння вже не лишилось у дірявих кишнях спортивних штанів.
тут біля Інгулу спокійно.

місяць-мідяк виповз назовні крізь хмари темно-фіолетові, як грижа
все доріжки по оманливо-тихій воді до Васька стелить, ніби до
поважного пана.

запрошує до себе у гості, де зорі поховались, принишки.
де вітер заснув.

і йому сниться, як він ганяє вітрильники на якійсь міжнародній регаті.

врешті, Васько, здається, погоджується і занурює босі ноги у
прохолодну воду

та й міркує собі: звідки починається всесвіт.

та чому так стається,

що весну замінює літо, а потім приходить осінь.

все починається там, впевнений Васько, де на ледве помітній цятці
на Землі, він народився,

І якщо її затирати, на тілі планети розвинеться, мабуть, меланома.

Це там, де проходить дорога до річки,

дарма що в порохах й розбита, проте така знайома.

це в дискотеках, де він ламав ребра і йому вибивали щелепу,

і де блював, напившись якоїсь гидоти.

це там, де відходять його кораблі
і шлють привіти
маврикіям, вест-індіям чи, бодай, у молдову.
там, де він сповідує свої гріхи.
ні, не священикам в церкві,
а випадковим пиякам
у міських прокурених, занедбаних бадегах.
і нехай в цьому святому місті все зовсім не так, як хотілось,
нехай невимовну журбу на ледь помітних хвилях річка колише,
в житті все не безкінечне, і надто мінливе,
як люди, що змінюються за напрямком вітру.
блідий місяць все манить і манить до себе.
проте Васько вагається —
йому так приємно, що річка ніжно омиває його,
ніби невідома жінка — ноги Христові.

у святого Миколая

у святого Миколая — весна,
так млосно дихають наречені акації у нескінченні вечори.
а на зелених острівцях цнотливої трави пісень виграють цвіркунки
й ліхтарі не так сумно схиляють рудоволосі голови до землі.
у місті занедбаних мрій, привидів кораблів і спекотної тиші
з-за рогу пацани виходять в ряд, в адідасах всі як один.
і тополиний пух, ніби сніг, безмовно вкриває їхні згорблені плечі.
повз химерну візію адміралтейства на недалекої Слободки пливуть
старих корабелів хмільні, міцні силуети.
а в самотньому дворі, що той загубився посеред дерев,
молодий ще поет читає трьома клишоногим дівчиськам
свої банальні і до нудоти наївні любовні сонети.
невпинно-п'яний запах бузку і дощу
через край наливає мої натовлені груди.
мовчить дітвора, ці солов'ї бетонних лісів ідуть досипати,
і спить сивий дід під деревом, а поряд куняють його янголи —
безпритульні собаки-приблуди.
крізь мої долоні б'є у голову теплий вітер із краю бездумних ідей,
поступово сіріють, наче з ранку туман, мої старі кеди,
що досхочу вже наїлись пилу міських вибоїн.
я люблю ці маленькі будинки, ці вулиці-близнючки,
цей дивний непотріб — людей...
і мовчки прошу, щоби Господь
за все пробачив усіх нас і зберіг.
словом, молюсь якимось так.

{...}

у вуличній бійці до лампочки комбінації вивчені твої:
хуки, джеби і проходи фірмові всілякі —
до сраки.

коли нападають на тебе п'ятеро, ще й підло зі спини
і добивають ногами,
тоді тихо благаеть Бога, щоб втратити свідомість
і не відчувати цього жакливого болю.

ех!

прощай, мій смартфон,
гiмно, звичайно, китайське,
але все-таки шкода,
і останні чотири гривні, що відклав собі на проїзд,
їх теж відберуть, будьте певні.

а ніч така темна,
така приваблива й струнка,
як юнка,
і місяць сріблястий — ще молодий,
і кетяги зірок, що висипали для того лише,
щоб милуватися ними, писати про них вірші,
сидячи вдома в теплі,
пити чай чебрецевий.

чи хрін з ними, з зірками,
дивитись по «ящику» телесеріали дурні.
але, якого чорта, не втямлю, понесло мене на Слободки
у пізню пору таку.

{...}

пошматоване тіло вмерлого суднобудівного заводу
тоне у білому шумі акацій, кровоточить масним мазутом.

пізньої весни,
коли починає дихатись важко
і повітря стає сухим та гарячим навіть уночі
та обпікає шкіру північно-східним вітром,
самотній рибалка, ніби примара, у темному плащі,
на понтоні щодуху голосить.
Його голос старечий, хрипкий та непевний вгризається в берег
приглушеним заклинанням:
«Окуні, карасі, тарані, всякі риби, йдіть до мене,
раба Божого Миколи, проти швидкої води, весняної ріки.
Назад не озирайтеся і в сторону не відвертайтеся...»
та лише ламкий очерет біля берега у відповідь таємничо шепоче
та мовчки стоять пліч-о-пліч дерева у парку «Перемоги»,
ніби Ольшанці в останньому бою.
і брудно-блакитними чайками криві крани зависають у небі —
лише воно пройшло крізь віки незмінним для міста, для тебе,
для мене і для цього старого рибалки.
«Ідіть до раба Божого Миколи, на світанку і на вечірній,
вдень, під сонцем і вніч під зірками, і під всією округою Божою.
Цим словам ключ і замок, ім'ям Господнім Духом Святим.
Хай буде так. Амінь».
«Хай буде так. Амінь», — відлунює від вмерлого заводу.
корабелів мучать грижі й страшні прокльони промовляють уста.

їм сниться, як вони вбивають своїх дітей,
розчленовуючи, ніби здоровенних, металевих китів,
пилорамою та болгарками,
та порубані шматки здають на металобрухт.
вони прокидаються з очима, повними сліз,
і жадібно п'ють на кухні, з-під крану, воду навпіл з бензолом.
і так що гупої ночі.
на поржавілому від сліз понтонному містку
лунає щасливий голос рибалки в темному плащі,
який радіє, що Господь його не чув.

про пацанів (нецензурна версія)

пацани з мого двору — майстри вибивати щелепи.
в них дужі руки, швидкі кулаки,
ніби у вітряків крила.
від їх ударів кістки тріщать,
як шкарлупа горіхів.
і від них не втекти, не сховатися —
справа даремна.
коли ми з ними бачимось,
пацани з мого двору часом питають:
«Алежа, брат, как дела? може проблеми які є?»
я зазвичай відповідаю:
«та ні, хлопці, все гаразд,
Peace and love, dude».
проте вони все одно знаходять когось
із моїх знайомих молодих поетів,
і довго пиздять його ногами по ребрах у переході.
та я ніби не дуже й проти.
але мені все одно шкода.
(мені завжди шкода людей, безпритульних собак або графоманів)
собак — найбільше.
а ще пацани з мого двору люблять мої вірші.
коли я їх читаю під час чергової п'янки.
і хоч вони анібельмеса в них не тямлять,
для мене вони - найкращі критики.
«маладець, Алежа, жизненна, бля», —
підбадьорюють вони мене.
ми вирости разом
в одному дворі.

разом крали яблука чи абрикоси
з дач поза містом.
до пізньої ночі грали пластиковою пляшкою у футбол
(на м'яч тоді у батьків не вистачало купоно-рублів)
разом ходили район на район,
прикривали один-одному спини
і якщо вже отримували по головах,
то тільки всі разом
і разом, потім, лежали в лікарні.
я виріс розпіздяєм — тинявся знічев'я по місту
в клітчастій сорочці та в синіх дірявих кедах,
милувався купчастими хмарами, жував листя акації,
мовби яка свійська худоба.
пацани теж вирости розпіздяями,
а до того мають руки роками натреновані в спортзалах.
їм подобається бачити мене по ящику,
читати про мене в газетах
(вони їх крадуть до слова, з поштових скриньок)
якщо випадає така нагода.
і коли вони просять почитати щось нове,
я збираюсь з ногами на стареньку лавочку,
відому нам ще з дитинства,
по-босяцьки засовую руки у кишеньі,
спльовую на бік харкотиння,
і гучно, щоб чули всі люди довкола,
декламую вірші —
про них,
про пацанів з мого двору,
які, як ніхто, вміють вибивати щелепи.

{...}

тут все застигло, як і було раніше.
час перестав бавитись в ролі:
старенький двір, дві голоребрі лави в кутку
і столик фанерний, хиткий, ніби життя між ними.
зелена, місцями облізла фарба на ньому
досі нагадує безтурботну весну,
ліхтар над жовтою газовою трубою в під'їзді,
який блякне щовечора,
ніби вогонь святого Ельма, пробиває світло десь туди, на Схід,
де замість хмар — сірий дим і сонце криваве поки ще сходить.
десь там і ви — пацани,
буремні діти сліпої фортуни та провулків вузьких.
а ще не так давно ходили пліч-о-пліч до плеча
битись на інший район,
на абіссінських, підіймали, якщо хтось з нас падав,
вправляли роз'юшені носи,
грали в секу до ранку, ставлячи на кін останні гривні
і пили міцний «Арсенал»
тоді ваша двадцята весна наливалась по вінця
запахами акацій, дешевим вином у паках,
самокрутками зі смердячого тютюну
і суперечками до ранку,
такими ж беззмістовними та абстрактними, як і світ навкруги.
як і ця війна: чорна почвара, що лягає тінню смолястою
на ваші хмільні, зірвіголові душі.
яка забирає вашу кров: вимолену, гарячу, густу
і банально просту — «по понятіях».

не змінилось нічого лише у нашому дворі:
під вечір він наповнюється гамором малих, що ганяють м'яча,
пронизливим сюрчанням цвіркунів і теплим вітром,
що пестить волосся,
тітка Ганя забирає прання, Женька та Оля
любляться біля старенької абрикоси.
Барбос вже підріс, став справжнім охоронцем —
ганяє голубів і чужаків поблизу смітника,
лише ліхтар у під'їзді ледь жевріє,
і сьогодні мені приснилось,
що він
загас.

приємна традиція

яка ж це приємна традиція їхати з Миколаєва в Херсон
з розбитими вікнами
і підставляти сливове від синців,
спухле обличчя розжареному вітрові, —
так думає, ще юний фанат херсонського «Кристалу»,
на першій сидінні автобусу кольору перезрілого кавуна,
затискаючи зламаний ніс,
з якого безжально і якось невідворотно, кров
заливає підлогу.
спогади в його пам'яті знову воскресають,
коли він на повні груди ковтає пилюку розбитої дороги,
коли він минає ці маленькі, одноповерхові будиночки,
що більше схожі на руїни якогось грецького поліса.
адже він жив тут,
ще маленьким хлопчаком:
купався до вечора в іржавому лимані,
очеретяною вудкою ловив бичків,
зустрічав відкритими долонями здоровенні баржі,
що заходили в порт,
там, на безлюдному пляжі, біля маяка.
і волосся його солоне, сухе, і випалене сонцем набіло,
пахло водоростями,
як у тої дівки — доньки рибалки.
йому так хочеться
набити собі на передпліччі якоря,
фанатіти разом з міцними, кремезними хлопцями
на дев'ятому секторі стадіону «Евіс»,

стрибати разом з ними у ширину,
співати: «ничего на свете лучше не-е-ету,
чем бродить с фанатами по све-е-ету....»,
дудіти в дудку чи навіжено гамселити у барабани,
відчувати свободу в грудях,
відчайдушно йти у бійку зі справжніми друзяками —
корсарами...
але ж ні.
він змушений вболівати за команду, яку ненавидить усім
серцем,
йти у бій поруч зі сцикунами і зрадниками,
які картинно падають за декілька метрів від суперників,
які полишать тебе при першій нагоді на розтерзання,
які вкотре розвалилися, як мішки з гімном,
і їм все одно, що в тебе зламаний ніс,
і що ти не можеш спинити кров,
якої витекла схоже ціла ріка,
і які не помічають,
що твоя невинна душа
просить рятунку.

«незбулися»

твое старе й подерте пальто
схудло майже до клітчастої підкладки.
воно змерзло, мабуть, більше за тебе,
тому й тулиться щільніше до тіла.
поки ти, зібгавши ноги в голодних чоботях,
відпочиваєш на бордюрі і крутиш головою на всі боки,
ніби намагаєшся увібрати крізь очі
кожну найтоншу пульсацію світу.
електричними дротами дощ запізнїлий
морзянкою відстукує останні новини
в облуплені будинки з чудернацькими
гостроверхими дахами,
що ховають за рештками штукатурки
шрами мрій під назвою «незбулися»
або збулися невчасно.
а в цьому дворі як-не-як,
осінь, хоч із запізненням, — прийшла.
пацають калабанями, мов пацєта,
дітлахи в незграбних комбінезонах,
розфасовують краплі по кишенях,
мов цукерки,
лапають дощ язиками
під небом, що скидається
на підсмажене вершкове масло
і розтікається видноколом.
там сонце-акробат зависло
на самому краю піддашшя.
скоро й ти збиратимешся туди на гору
по драбині залізній.

підбиватимеш ложе з соломи.
а вже вночі, у компанії голубів
питимеш, обпікаючи піднебіння,
міцну настоящу ніч із пакетика за гривню п'ятдесят,
дивитимешся в отвори у шифері,
як маякують з далеких галактик зірки.
і слухатимеш, як важко дихає крізь міцний сон
двір,
що приліг біля річки,
вкрившись підстилкою з листя,
на Сухому Фонтані.

{...}

«І сказав їм Ісус: «Чого боїтеся, маловіри?
Тоді встав, погрозив вітрам і морю,
і настала велика тиша»
Матея 8, 5-26

небо
порту нічного
простромлене кранами,
мов списом
тіло Христове,
і точиться з нього
кров і вода
і докери, щойно зі зміни,
вмиваються
ними
і плентаються на прохідну,
де добра, повнотіла
вахтерка Маня
благословить на сто грам та
дорогу додому
і сотні помаранчевих касок та майок
зелених
у тіні каштанів, акацій й платанів
затоплюють
вулички
припортові
вузенькі,
мов пілігрими

у черзі
за пивом, тунцем і горілкою
в місцевій обителі
«Боцман».
лише Іван зі Слободки,
той, що слабий на голову,
нікуди не йде,
сидить біля річки на причалі,
черпає каскою воду,
розглядаючи в ній
відблиск
зелено-жовтих зірок
та примовляє собі тихенько:

«прийди, Духу Святий,
наповни серця Твоїх вірних
та запали в них вогонь
Твоїї любові»

передалкогольне

чому ця жінка самотня, не знали ми.
як мара вона мовчки стояла при заході сонця.
ми з Сєрьогою сиділи поряд на схилі,
чекали нас вдома тверезих,
але ми говорили про вічне
про те, як з'явився цей Всесвіт,
тому для початку бігли по пиво
і я пускав пивні бульбашки в небо
і казав: «ось так твориться суще».
і Сєрьога молився,
а я мовчки дивився на диво.
і була рання весна,
і листя акацій щойно пробило полотно світу
і краяло сутінки рівними долями,
і відсікало сонце пожухле,
згасаючі промені якого ми топили в лимані.
потім, пили ще коньяку,
ходили до вітру
і розганяли хмари руками,
перекрикували птахів,
співали народних пісень,
читали вірші модерністів і пост,
розбивали обличчя один-одному в кров,
зрештою, потім, бігли ще по вино,
а наші жінки чекали нас вдома,
печальні й тривожні,
як і ця мармурова
на даху будинку,
що виріс раптово
тут без води, без світла, без віри
на німому Фонтані Сухому.

«Особисто мене приваблює в Олегових текстах те, що він говорить коротко і неочікувано. Без пафосу і зайвих прикрас.

А головне — щиро. Наче танцює на власному нерві.

*мені здавалося
що моє волосся
харчується думками
одного дня я взяв бритву
і зарізав його
тепер
мої думки
нікому
не потрібні*

Я у захваті від таких його речей, як «Вечірній вокзал», «Абрикоси», «Мелодія»...

Поезії Олега дуже образні і чуттєві. На дотик. На смак... Чи не тому, що поет навмисне уникає формальних описів, а завжди малює конкретну картинку, яка постає перед твоїм зором наче кадри кінострічки. Це насправду кайфово!

Відверто скажу, мене така поезія «зачепила». Сподіваюсь, «зачепить» ще когось.

А Олегові я бажаю подальших успіхів і натхнення.

Рости крилами, друже!»

Сергій Зубець

ЗМІСТ

сьогодні.....	3
«літня ніч густа як вариво з тіней...».....	4
«тягни мене, трамваю преостанній...».....	6
думки.....	7
хвороби крові.....	8
сіяч шкла.....	9
роса моїх очей по запалих щоках.....	10
так буває що тихої літньої ночі.....	11
координати.....	12
«розкажи мені, водію маршрутки...».....	14
мелодія.....	15
ніч перед Різдвом у Львові.....	16
«щойно сонце втомилось і останнє проміння з-під обрію...».....	18
вечірній дзен.....	19
«вечірній вокзал завмер. поснули потяги...».....	20
ловець у житі.....	22
ключі.....	23
абрикоси.....	24
«сей дім з червоної цегли, де не так гамірно...».....	26
о, риби.....	28
«туман крадеться так тихо навшпиньки...».....	30
одна.....	32
подорожній.....	33
світло від світла.....	36
«мій дідо має широкі, як небо, долоні...».....	38
п'яне сонце.....	39
барбариски.....	40

«сонце заходить за яхт-клуб величне і певно святе...».....	41
шнурівки Дороша (спроба осмислення).....	42
«Тернопіль стрічає мене співом ластівок...».....	43
«за гострим дахом жовтого гаража закінчується світ...».....	44
«ці двоє ніби з піни створені...».....	45
«схоже вічність прихована в ночі в повітрі...».....	46
«місяць жовтогрудий застряг в димарі...».....	47
«це серце рудого песика, який спостерігає світ...».....	48
до семи.....	50
з непокритою головою.....	52
завжди.....	53
«осінні коти линуть до рук мов риби...».....	54
«ще темінь над ранок, однак зорі потроху ховають обличчя...».....	56
маяк.....	57
«взимку, чи ні, це місто схоже...».....	60
«ти і це місто — один організм...».....	62
очікування.....	64
у святого Миколая.....	66
«у вуличній бійці до лампочки комбінації вивчені твої...».....	67
«пошматоване тіло вмерлого суднобудівного заводу...».....	68
про пацанів (нецензурна версія).....	70
«тут все застигло, як і було раніше...».....	72
приємна традиція.....	74
«незбулися».....	76
«небо порту нічного простромлене кранами...».....	78
передалкогольне.....	80
зміст.....	82

Олег Дорош

Сьогодні і завжди

Обкладинка — Олександра Демітера
Верстка — Кирила Ахтимовича